

Slovenska govorica.

*Ko prišel sem na svet,
v zibelki bil odet,
v uho mi prva je zvenela,
v ubranih glasih tiho pela
slovenska govorica.*

*Za dnem je minil dan,
porastel sem močan
in znal sem dva izraza sama
in lepotal sem: ata, mama
v slovenski govorici.*

*Spoznaval sem Boga
iz vernega srca,
zvečer in zjutraj mati mila
roké mi sklepala, molila
v slovenski govorici.*

*Z otroki čil, vesel
po travnikih sem pel;
in molim, govorim in pojem
kot nekdanj danes v glasu tvojem,
slovenska govorica.*

*Slovenec sem in bom
presrčno ljubil dom.
Obvaruj Bog ga vse nezgode!
Najljubša mi do smrti bode
slovenska govorica!*

† Anton Medved.

RADO MEJOVŠEK:

Okamenelo srce.

a strmino brega se je prislonila napol podrta bajta. Visela je na stran; podpirali so jo natrohneli stebri, sicer bi zlezla skupaj kakor slamnik, če sedeš nanj. Vremena in leta so pa ogulila slamnato streho, da so ji rebra gledala ven. Na nji se je ščepiril sajasti dimnik brez klobuka.

Okrog bajte se je razprostiral travnik, pod njim pa je ležala njiva, vsa kamenita in uboga. Skalnate ostrine so zevale iz nje. Rodila je borno, le samo oves, a ta nelepega zrnja.

Bajtar in njegova žena sta ji z motikama trgala celino. Tuintam se je motika zaletela v pečino ter se skrivila. Kopača sta zarohnela in ro-bantila.

Končno se jima ni več ljubilo, da bi se ubijala po skalinah. Vržeta motiko stran, drgneta žuljnato dlan ob dlan ter si zreta v oči. Umela sta se!

„Pojdiva v Brazilijo,“ povzame on.

„Da, kako pa tja, če cvenka ni,“ reče ona.